

שוטרים מפנים מפגין בירושלים
אחן לא יכולות לעמוד כאן

מנגד עמדו השוטרים. חלקם רכזו בים על סוסים, אחרים נקבוצות מאורז גנות, חבושי קסדות, כשבידיהם אלות ומגינים.

ילדים קטנים התרוצצו בהתרגשות בין הגברים המתפללים, וניסו להלחית את הרוחות. בכל כמה דקות צעקו בק"צ ובקול צלול וצרחני: "שאבעס" אנחנו ניסינו להתקרב אל מחסומי המיטרה מן הצד, כמוכן, כדי לעקוב מקרוב אחר המתרחש. ילד קטן רץ לעברנו בבהלה, כשהוא צועק שזו ממש וגם נידב הסבר הגיוני. "הנשים", אמר, כשעיניו נוצצות ושמחות אליי קרב. "צריכות לעמוד שם, בצד. אתן לא יכולות לעמוד כאן, כי אתן מפ" ריעות לנו. אנחנו צריכים לרוץ הלוך ושוב."

מול הסבר זה לא יכולנו לעמוד, וחזרנו כצניעות לאגף הנשים.

צילום: זום 77
(המשך בעמוד 32)

חרדי ובנו ליד תותח גאזים
הילד זרק אבן, הרבנים צעקו עליו בידיש

לים עביפרווה, כשהם מובילים ילדים קטנים ששקיות ניילון בידיהם.

בדי משי ושיפון

אנה וכל שללנו העיתונאי הסתכם במדעות הקוראות לשומרייהשבת ה' מסורים להפגין, הרגשנו כעייפות. ישכנו על פסל מזוהם במרכז השכונה, וצפינו כעובדים ושבים.

בשלב הזה התחילו גם הנשים הח' סודות להוציא את פרצופיהן אל הר' חובות השקטים. או הבנו שהבגדים הכ' הים והצנועים, שבהם נחרנו להתחפש, היו רווקא וצאייהרופן ביותר ברחוב.

הנשים החרדיות היו לבושות כמיטב האופנה. שמלות בסיגנון צ'רלסטון ע' שויות בדי משי ושיפון קלילים, בצב' עים מרהיבים וכרוגמות סטגוניות. כר' לן ענדו שרשרות על צווארן, ועגילים לאזניהן. הקנאיות והמבוגרות שבי' ניהן לבשו לראשיהן מיטפחות שחורות עבות, כשהיה ברור ששיערראשן מגר' לח למישעי. לרגליהן גרבו גרביים שחורים עבים ונעליגולדה מיושנות. הצעירות יותר חבשו כובעים מודר' ניים, או שביסים מסוגנים וצייכעוניים, או פיאה מסורקת למישעי.

גלימות פסים

מזול התקדמה באותו הזמן קבוצת גברים, שנראתה כאילו שייכת למקום אחר. לראשיהם היו כיפות לבנות קטנות, הם לבשו מיכנסיים כהירים מן היישוב וחולצות ששרווליהן מופשלים לאורך הורוע. הם ריכזו בקול רם, תוך כרי פיצוח

שוטרים עוצרים מפגין חרדי
אנחנו צריכים לרוץ הלוך ושוב

גרעינים. אלה היו תושבי שכונת גאולה, שחזרו מן התפילה כי בית הכנסת הספרדי במאהשערים גם אליהם, איש מלברנו, לא שם לב. כמאמצים רבים הצלחנו להציץ בשעון שהיה חבוי מתחת לשרוול החולצה הצנועה למהררין. ראינו שש' עתיהפגנה מתקרבת, והחלטנו לצעוד לכיוון צומת שיבטיישראל ורחוב הנ' ביאים. משבתות קודמות, שבהן סיקר' נו את הפגנות החרדים מן הצד החילוני, ידענו שזו צומת סואנת ורבתמעללים. הלכנו לאיטנו לאורך הרחוב הראשי של השכונה. מבעד לחלונות ראינו נשים חסרות כביגדייחשבת עורכות את השולחן לסעורת הצהריים. מפות לב' נות, חלות קלועות מכוסות במפית רקומה, כקבוקייון, שאינו מיכול שנת' השמיטה, וכלים נוצצים.

התפילות ככתיהכנסת השונים ה' חילו להסתיים והרחוב התמלא בגברים, קצת נשים ובעיקר בילדים. הגברים היו המרכיב העיקרי באוכלוסיית הר' חוב, והלכו בחבורותחבורות. כל אחד לפי השיך החצרי שלו.

ברות כמונו אינן יכולות להבחין בין הציצות השונות, אבל יכולנו להבי' דיל ביניהם לפי התילבושות שלהם. אחרים לבשו קאפטות חומות מבר' שמיטה, וכלים נוצצים.

שוימר, שוימר

לקראת היציאה מהשכונה, קצת לפני הצומת, עמדו לרוחב הכביש שני מחסומים ש"הושאלו" מן המיש' טרה, ועליהם הודבקה כרוזה גדולה: "שבת קודש". בצומת כבר התחילו להתאסף המת'

נודע ולא נראה מבחון, ובירן השניה מולו מיטפחת לבנה קטנה. גם האבי זר הזה היה חסר לנו באופן בולט.

כל אשה דחפה לפניה לפחות עגלת' תינוקות אחת, כשעליה תלויים עוד שניים שלוש ילדים כגילים שונים, לעיתים נראו גם ילדים קטנים כשהם רוחפים בקושי עגלה, ובתוכה ילד או ילדה קטנים מהם. כולם דיברו יידיש רהוטה ושוטפת.

כל הרחובות והסיטות היו, כמוכן, נטולים כל כלירכב ממונע, וכך יכלו הילדים הקטנים להסתובב בהם כאין מפריע ובאין סכנה.

מפצחים גרעינים

הרחוב היה שקט. מרי פעם נעצי' הרו לירינו קבוצות קטנות או כר' דים, שקראו בעיון את המודעות ה' קוראות להפגנה. המודעות היו כתובות עברית. אבל גם את העברית הזאת יכלו רק תושבי מאהשערים להבין, מכיוון שהיא לינה מלאה בראשייתכות, סתו' מים לנו.

כחור וכחורה, שניהם שופים, הוא במיכנסייג'נס הדוקים, היא כחצאית'